

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3505/2021. (XI. 30.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.20.593/2019/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük (dr. Hegedűs Péter ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtottak be, amelyben a Kúria Pfv.I.20.593/2019/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérték az Alaptörvény 25. cikk (1)–(3) bekezdéseinek, 28. cikkének, B) cikk (1) bekezdésének és a XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelme miatt.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege az ügyben eljáró bíróságok által megállapított tényállás és az általuk hozott döntések alapján az alábbiak szerint foglалható össze.
- [3] Az indítványozók tulajdonában álló családi házas ingatlanok közelében a telefontársaság mobil-átjátszótoronyt építtetett. A bázisállomás egy 30 méter magas, faburkolatú toronyból és a mellette elhelyezett négy darab székélyből áll. A torony felállítási munkáinak befejezésére 2010. november 18-án került sor, az infrastrukturális építési munkálatok túlnyomó része – a rádiótechnikai szerelések kivételével – ekkorra befejeződött. Az antennákat 2011. január 20-án helyezték el. A műszaki átadás-átvétel 2011. november 17-én történt meg, míg a 2012. március 29-én kelt használatbavételi engedély 2012. május 21-én emelkedett jogerőre.
- [4] Az indítványozók az elsőfokú bírósághoz 2016. november 10-én érkezett keresetükben kérték, hogy a bíróság a tulajdonukban lévő ingatlanok forgalmi értékének csökkenése miatt kötelezze a telefontársaságot részben a torony létesítésével, részben annak működtetésével összefüggésben kártérítés megfizetésére a mobil-átjátszótorony szükségtelen zavaró hatására hivatkozással. Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte a telefontársaságot a mobil-átjátszótorony szükségtelen zavarásából fakadó, az indítványozók ingatlanjainak értékcsökkenésében megnyilvánuló károkozás miatt kártérítés megfizetésére. Az ítéleti indokolás szerint a bíróság bizonyítottan találta a szükségtelen zavarás és a szomszédjogi szabályok megsértésének tényét, ugyanakkor a telefontársaság elévülési kifogását nem találta alaposnak. Ez utóbbi körben kifejtette, hogy – bár az indítványozók személyes előadásaiiban az antennák működésének kezdetét nem tudták megjelölni – de a telefontársaság által becsatolt iratok alapján kétséget kizáróan igazoltan látta a bíróság, hogy 2011. január 20-án a bázisállomás a végleges, jelenlegi képét mutatta, de hozzáfűzte ehhez, hogy a bázisállomás működése csak a használatbavételi engedély 2012. május 21-i jogerőre emelkedése után kezdődhetett meg, ezért a torony működésére alapított károsodások tekintetében az igények elévülésének kezdő időpontja is ettől a naptól számítódik, azaz a torony működésére alapított kártérítési igények sem évültek el.
- [5] A telefontársaság fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta: a torony létesítésével összefüggő kártérítési igényeket valamennyi felperes vonatkozásában elutasította, míg az ingatlanjaikat időközben értékesítő felperesek keresetét teljes egészében, a torony működésével kapcsolatos igények körében is elutasította. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben, hogy a torony létesítéséhez és működéséhez kötődő kártérítési igények időben elkülönülten évülnek el, az elsőfokú bíróságtól eltérően azonban az elévülési kifogást a torony létesítésére alapozott kártérítési igények tekintetében alaposnak találta. Kifejtette, hogy ebben a körben a kár bekövetkeztének időpontja a torony létesítéséhez, így annak látványához kötődik. Mivel a torony létesítése 2010. november 17-én befejeződött, ezért az ezzel összefüggő kárigények iránt előterjesztett kereset elkésett, állapította meg a másodfokú bíróság. A torony működésére alapított kártérítési igényekre vonatkozó elévülési kifogás kapcsán – egyetértve az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal – viszont megerősítette, hogy a hivatalos, jogszerű működés kezdő időpontja

a használatbavételi engedély jogerőre emelkedésének a napja, az indítványozók kára ekkor következett be, ezért az elévülés is ettől az időponttól kezdődik.

- [6] Az ügyben a telefontársaság által előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján eljáró Kúria a jogerős ítéletet a felperesek keresetét elutasító részében hatályában fenntartotta, míg a felülvizsgálattal támadott rendelkezés hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva az indítványozók keresetét elutasította. A kúriai ítélet rögzítette, hogy mindenekelőtt az ügyben előadott elévülési kifogást kellett megvizsgálni és elbírálni, mivel ennek alapossága esetén a keresetet önmagában emiatt el kell utasítani, figyelmen kívül hagyva az előadott további érveléseket. A Kúria a torony létesítésével összefüggő kárigény elévülése vonatkozásában osztotta a jogerős ítéletben foglaltakat, azaz megítélése szerint is az indítványozók károsodása – függetlenül a hivatalos műszaki átadás-átvétel időpontjától – magához a torony létesítéséhez kötődik, ez 2010. november 18-án bekövetkezett, ehhez képest az erre a jogcíme alapozott kereseti követelés elévült.
- [7] A Kúria ellenben a torony működéskére alapozott kártérítési igények elévülése kapcsán nem értett egyet a másodfokú bíróság ítéletében foglaltakkal, megítélése szerint az erre alapozott kártérítési igények is elévültek. Meglátása szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapították meg az ügyben eljáró bíróságok a torony építése befejezésének időpontjaként 2010. november 18-át és azt is, hogy a tornyon az antennákat 2011. január 20-án helyezték el, azaz a torony ettől a naptól kezdve már a jelenleg is látható állapotában állt. A Kúria ítélete ugyanakkor leszögezi, hogy az indítványozók sem kereseti kérelmükben, sem szóbeli meghallgatásuk során nem tettek különbséget a torony létesítésével és működéskével kapcsolatos hatások között, arra viszont utaltak, hogy az antennák telepítését megelőzően nem volt tudomásuk arról, hogy a felépült torony milyen célt fog szolgálni. Minderre figyelemmel – állapítja meg a kúriai ítélet – az indítványozók számára a „legkedvezőbb esetet tekintve – az antennák elhelyezésével, a torony végleges megjelenésének kialakításával, azaz 2011. január 20-án a torony működéskével kapcsolatos kártérítési igényük is esedékessé vált”. Ítéletének indoklásában a Kúria kiemeli, hogy az indítványozók a torony működéskéhez kapcsolt kártérítési igényük alapját az az által okozott félelemérzet értékcsökkentő hatásában jelölték meg, ami viszont nem a használatbavételi engedély jogerőre emelkedéséhez vagy az általuk nem is ismert tényleges működéské megkezdéséhez kötődik, „hanem az akkori magasságban megépült és a működéské lehetőségét magában rejtő antennákkal felszerelt torony létekéhez (EBH 2007. 1691)”. A Kúria ítéletében végezetül szükségesnek tartotta kiemelni még azt is, hogy „a felek által hivatkozott számos eseti döntés eltérő tényállásokon és a jelenlegitől eltérő igényérvényesítésen alapul, így az azokban foglalt érvelések erre az ügyre nem irányadók; az elévülés feltételeit minden esetben a konkrét körülmények alapulvételével kell vizsgálni”.
- [8] Az indítványozók ezt követően fordultak az Alkotmánybírósághoz. Beadványukban sérelmük lényegét abban jelölik meg, „hogy az elsőfokon alkalmazott és értelmezett, másodfok által teljes egészében elfogadott jogszabályokat a Kúria jogszerű indokolás nélkül, a saját maga által kialakított bírói gyakorlattal ellentétesen, véleményünk szerint önkényesen értelmezett és alkalmazott”. Indítványukban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét részben azáltal látták megvalósulni, hogy a Kúria döntésével és jogszabályértelmezésével ügyükben az elévülés kezdő időpontját nem a bírói gyakorlatból következő és – az első- és másodfokú bíróság által is hivatkozott – eseti döntésekben szereplő használatbavételi engedélyhez, hanem egy ettől eltérő időponthoz kötötte. Megítélésük szerint a Kúria azzal, hogy a konkrét ügyben a kár bekövetkezte és az elévülés kezdő időpontja tekintetében a bírói gyakorlattal ellentétes döntést hozott, *contra legem* jogértelmezést és jogalkalmazást valósított meg, ami egyben alaptörvény-ellenesnek is minősül az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak teljes körű figyelmen kívül hagyása miatt. Meglátásuk szerint a „jogszabály célja nyilvánvalóan az volt – és ezt tükrözte az elévülés kezdő időpontjának használatbavételi engedélyhez, mint jogi aktushoz kötése is –, hogy a bizonytalan, ellentmondásos időpontok helyett egy konkrét és kézzel fogható időpontban kerüljön meghatározásra az elévülés kezdő időpontja”. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelme körében az indítványozók hivatkoznak arra is, hogy a Kúria támadott döntésében indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Ennek alátámasztásaként előadják, hogy a Kúria egyáltalán nem indokolta meg, hogy a torony működéskével összefüggő elévülés kezdő időpontjának megállapításakor miért tért el a vonatkozó törvényi rendelkezésekhez kapcsolódó bírói gyakorlattól, de nem reagált az indítványozók által e körben előadott jogi és nem jogi érvekre sem, nem értelmezte továbbá a hivatkozott és alkalmazott jogszabályokat, és nem mutatta be, milyen tényállás, bizonyítékok és indokok alapján hozta meg az elévülés kezdő időpontjára vonatkozó döntését.
- [9] Az indítványozó állítása szerint a kúriai ítélet nem jelölte meg azokat a jogszabályi rendelkezéseket, amelyekre döntését alapozta, és nem tért ki a vonatkozó bírói gyakorlat ismertetésére sem, miként az sem derül ki

az ítéletből, hogy a Kúria álláspontja szerint jelen ügy tényállása miatt és mennyiben tér el az indítványozók által hivatkozott döntések alapjául szolgáló ügyek tényállásától. Az indítványozók nézete szerint Kúria a fentiek alapján megsértette az Alaptörvény 25. cikk (1)–(3) bekezdéseiben foglaltakat is, ezen belül konkrétan a jogalkalmazás egységének követelményére vonatkozó rendelkezéseket, hiszen erre vonatkozó kötelezettségét megsértve „a korábbi bírói gyakorlatot megváltoztatva, ennek okát meg nem indokolva olyan ítéletet hozott, amely ellentétes mind az elsőfokú bíróság által hozott ítélettel, mind a másodfokú bíróság által hozott jogerős ítélettel, és az azok alapjául szolgáló jogértelmezéssel, bírói gyakorlattal, konkrét eseti döntésekkel is”. Az indítványozók az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmét abban látják, hogy a támadott ítélet „olyan körülményeket teremt, amely a teljes körű jogbizonytalansághoz vezet és kiszámíthatatlanná teszi a jogerős bírósági döntéseket”.

- [10] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [11] 2.1. Az indítványozók az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtották be az alkotmányjogi panaszt. A jogi képviselő a meghatalmazását csatolta. A jogorvoslással nem támadható kúriai ítélet az eljárást befejező döntésnek minősül, így alkotmányjogi panasszal támadható. Az indítványozók alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkeznek, érintettségük – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban felperesek voltak – fennáll.
- [12] 2.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott törvényi feltétele, hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget, nem tartalmaz ugyanis az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az indítványozók számára Alaptörvényben biztosított jogot az Alaptörvény 25. cikke és a 28. cikke, így azokra alkotmányjogi panaszt alapítani az indítványozóknak nincs lehetősége. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmével kapcsolatosan az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú hátrányos tartalmú jogalkotásra és jogalkalmazásra, valamint a felkészülési idő hiányára alapozva – lehet benyújtani. {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás 14}}. Az indítványozók nem ezeknek az Alaptörvényben biztosított jogaiknak a sérelmére alapozták alkotmányjogi panaszukat, így az Alkotmánybíróság az indítvány ezen elemét sem vizsgálhatta érdemben. A panasz tehát ezen indítványelemek tekintetében nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjába foglalt feltételnek.
- [13] 2.3. A kérelem a határozottság Abtv. 52. (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek eleget tesz, tartalmazza ugyanis a) azt a törvényi rendelkezést, ami megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozók indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás kezdeményezésének indokait (a Kúria eljárása és döntése alapvető jog sérelmét okozta); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő döntést; d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [XXVIII. cikk (1) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntés az indítványozók álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény általuk megjelölt rendelkezésével; f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét és semmisítse azt meg.
- [14] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [15] Elsőként az Alkotmánybíróság arra emlékeztet, hogy – amint arra az indítványozók is utaltak kérelmükben – az Alkotmánybíróságnak részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmát illetően. Jelen ügy ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [16] Hangsúlyozza továbbá az Alkotmánybíróság azt is, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslással (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35}}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13}}. Ennek megfelelően

az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja.

- [17] Jelen ügy elbírálásakor is irányadónak tekinti továbbá az Alkotmánybíróság a testületnek a bíróságok jogértelmezésére, annak felülbírlatára vonatkozó korábbi, elvi élel kimondott megállapításait. Ezek egyike szerint „[a] jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra kerül sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetőek ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[15]}
- [18] Egy másik, jelen ügy kapcsán is figyelembe veendő határozatában a testület rögzítette, hogy „[a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben ugyan nem zárta ki, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen, mindazonáltal az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alaptörvény-ellenességet, tehát a pusztán a bírói jogértelmezés állított hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben – az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálja {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]}. Az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra sem, hogy a perorvoslati bíróság jogkörébe tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {ld. pl. 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3098/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [28]}.
- [19] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a jelen ügyben előterjesztett indítvány tartalma szerint valójában nem irányul egyéb, mint a Kúria jogalkalmazásának és jogértelmezésének a felülbírlatára és megváltoztatására. Az Alkotmánybíróság azonban ettől a fent ismertetett gyakorlata alapján következetesen tartózkodik, mivel a tényállás megállapítása, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése és azok egybevetése az ügyben irányadó jogszabályokkal, továbbá mindezek alapján a szükséges következtetések levonása az ügy eldöntése érdekében, és a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, amelyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához. Az Abtv. 27. §-a alapján kezdeményezett ügyekben az Alkotmánybíróság feladata nem az adott ügy elbírálása során felmerült és a bíróságok részéről eldöntött tény-, illetve jogkérdések felülvizsgálata, hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt – jelen ügyben a bíróságok eljárására vonatkozó – garanciákból fakadó minimumot számon kérje a jogalkalmazóktól.
- [20] Az Alkotmánybíróság az indítványozóknak a kúriai döntés indokolása hiányosságaira vonatkozó kifogásai kapcsán előrebocsátja, hogy „az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja azt sem, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint a az abból levont következtetés megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika elfogadott szabályaihoz {3207/2015. (X. 27.) AB végzés, Indokolás [12], illetve 3067/2016. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [18]}.” {3117/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [16]}
- [21] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben lefolytatott eljárása eredményeként megállapította, hogy az indítványozók ügyében felülvizsgálati bíróságként eljáró Kúria ítéletében kifejezetten és részletesen, lényegében kizárólagosan az elévülés kérdésével foglalkozott, ennek vizsgálata során tekintettel volt az indítványozók és az ellenérdekű fél észrevételeire, nyilatkozataira, kifejezésre juttatva ezzel azt is, hogy az indítványozók igényének elbírálása szempontjából az elévülés fennállta vagy fenn nem állta az adott ügy központi, lényegi részét képezi, és elsőként eldöntendő előkérdése a kártérítési igényre vonatkozó határozathozatalnak.
- [22] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a Kúria az indítványozók által kifogásolt ítéletében az ügy elbírálásához irányadónak tekintett szempontokról, az eljárás során felmerült bizonyítékok mérlegeléséről összességében és részleteiben is, a meghozott döntés érthetőségéhez és megalapozásához szükséges mértékben számot adott.

Így a Kúria ítéletében bemutatta, milyen tényállás, bizonyítékok és indokok alapján látta úgy, hogy az indítványozók kárigénye elévült a megállapított tényállás és a vonatkozó jogi normák összevetése alapján, megjelölte, hogy a felülvizsgálati kérelemnek helyt adó döntését milyen jogszabályi rendelkezésekre alapította, és kitért arra is, hogy a peres felek által hivatkozott bírósági eseti döntéseket miért nem tartja irányadónak az adott ügy megítélésékor.

- [23] Az Alkotmánybíróság erre vonatkozó gyakorlata szerint „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Önmagában az, hogy az indítványozók konkrét ügyükben peresztesek lettek, azaz a felülvizsgálati kérelem tárgyában döntő Kúria nem, illetve nem teljes mértékben osztotta az igény elévülése tekintetében az első-, és másodfokon eljáró bíróságok álláspontját egy konkrét, megítélését tekintve mérlegelést igénylő jogi kérdésben, nem teszi az eljárást tisztességtelenné és emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényessé sem {ld. 3327/2014. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [15]}.
- [24] Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján tehát jelen ügyben nem talált olyan körülményt, amely az alkotmányjogi panaszban felhívott alaptörvényi rendelkezéssel – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal, illetve az ennek részét képező indokolt bírói döntéshez fűződő joggal – összefüggésben felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [25] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem felelt meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjába foglalt törvényi feltételnek, továbbá nem vetett fel alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, azaz nem felelt meg az Abtv. 29. §-ában írt befogadási kritériumoknak sem, ezért az alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2021. november 15.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1619/2020.

